

[Madsen-Mygdal.]

Kriseforlig i Oktober 1931, hvor Ejendomsskatterne blev helt glemt. Ja, der var nok en Bestemmelse i dette Forlig om, at der skulde overføres højst 3 Mill. Kr. til Amterne i Tilskud fra Staten, men der stod ikke noget om, at det skulde føres videre som en Skattelettelse, i hvert Fald var der ingen Bestemmelse om, hvem denne Skattelettelse skulde komme til gode.

Det var alt, hvad de Konservative var i Stand til at opnaa den Gang, og jeg synes ikke; det giver den allerbedste Baggrund for saa stærke Bebrejdelser og Beklagelser som dem, det ærede Medlem i Gaar mødte frem med.

I Sommeren i 1932 blev der saa paa ny afsluttet et Kriseforlig. Den Gang deltog Venstre i Forhandlingerne, og denne Gang lykkedes det dog at naa et Skridt fremefter, selv om det ikke var stort, nemlig et halvt Aars Amtsskats Eftergivelse. Men nu denne Gang, hvor det er Venstre, der har været alene om at varetage Ejendomsbeskatningen under Forhandling med Regeringen, fordi de Konservative ikke har ønsket at være med i disse Forhandlinger, er man naaet betydelig videre, nemlig en Nedsættelse af 20 Mill. Kr. eller praktisk talt hele Amtsbeskatningens Bortfald, og ikke blot for et enkelt Aar, nemlig det Aar, vi nu lige har begyndt, men som en Foranstaltning, der er vedvarende, saa længe Forrentningsprocenten er under Nul og derefter bevægelig, indtil der naas en vis bestemt Forrentningsprocent.

Hvis man ønsker at føre en Realitetspolitik — og det opfordrer Tidens Tilstand i høj Grad til —, synes jeg, at et Tilbageblik over de 3 Kriseforlig, som man kalder dem, for Ejendomsbeskatningens Vedkommende frembyder følgende Billede: Da de Konservative i Oktober 1931 var alene om at varetage Landbrugets Interesser med Hensyn til Ejendomsskatternes Nedsættelse, skete der praktisk talt intet. Da baade Venstre og de Konservative i Juni 1932 stod sammen om Opgavens Varetagelse, skete der dog noget. Men da Venstre nu i Januar var alene om at tage Vare paa dette Spørgsmaal, saa opnaaedes der det ret væsentlige, som er udtrykt her i Forslaget, nemlig 20 Mill. Kr.s Nedsættelse eller hele Amtsskattens Bortfald midlertidigt.

Det ærede Medlem vendte sig mod mit

Parti med Bebrejdelse for, at nu havde vi skiftet Stilling overfor Grundskylden. Det er nu ikke første Gang, denne Bebrejdelse rettes fra konservativ Side, saa vi maa altsaa have skiftet Stilling en Gang til. Men det er selvfølgelig slet ikke Tilfældet. Jeg maa give den højtærede Indenrigsminister Ret i, at under de Forhandlinger, her er ført, er der aldeles ikke taget Hensyn til principielle Standpunkter og ikke gjort principielle Indrømmelser af nogen Art fra nogen Side.

I det Forslag, der foreligger her, røres der hverken ved Købstædernes eller ved Sognekommunernes Forhold. I Hovedstaden, Købstæderne og Sognekommunerne bliver stadig Ejendomsskylden udskrevet med $\frac{3}{4}$ af Grundskyldspromillen, saaledes som det er fastsat i Loven af 1926. Der foregaar kun Ændring i Amtsbeskatningen. Det er det, der sker, og det sker alene af den Grund, at for at finde en Løsning paa Problemet 20 Mill. Kr.s Nedsættelse for Landbruget, er det man samler Nedsættelsen for Amterne, og for saa at faa denne Nedsættelse til at virke paa en rimelig og retfærdig Maade, ændrer man de $\frac{3}{4}$ til $\frac{3}{5}$, og lovfæster et Fradrag af dobbelt Jordværdi. Og hvis det ærede Medlem vil spørge, hvorfor nu alt dette er foretaget for Amtskommunernes Vedkommende alene, kan jeg kun sige, at det er foretaget for at undgaa det altid meget uheldige, at der skal sættes særlige Bestemmelser ind vedrørende Landbrugsejendomme og andre Ejendomme i Landdistrikterne. Ved den foreslaede Bestemmelse kommer samtlige Ejendomme ind under samme Regler, og dog vil denne Nedsættelse virke efter sin Hensigt, saaledes at den i særlig Grad kommer Landbruget og Skovbruget til gode, derimod i mindre Grad Luksusbyggeriet, som ogsaa kan findes i Landkommunerne.

Jeg vil i øvrigt advare imod, at dette Grundskyldspørgsmaal bliver gjort til et religiøst Dogme, som man enten skal sværge til eller sværge imod. Vi har jo her i Tinget en Slags sekterisk Bevægelse, der omfatter hele dette Spørgsmaal med en religiøs Fanatisme, som om det egentlig var det eneste Spørgsmaal, der havde Betydning for Befolkningens Ve og Vel, og denne Opfattelse findes ogsaa med visse Udløbere i andre Partier, baade i det radikale Parti og i Socialdemokratiet. Det kon-